

Arrest

nr. 315 014 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
B-1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ECIRLI die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 december 2023 toe op het Belgische grondgebied op basis van een Nederlands visum type C en werd tot verblijf toegelaten tot 3 februari 2024.

1.2. Op 30 januari 2024 deed verzoekster in Kasterlee aangifte van een voorgenomen huwelijk met haar Belgische partner, waarna het parket van Turnhout op 7 juni 2024 negatief advies gaf omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan en de ambtenaar van de burgerlijke stand op 14 juni 2024 de voltrekking van het huwelijk weigerde. Hiertegen werd een beroep ingesteld bij de familierechtbank.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 augustus 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 14 augustus 2024 in kennis gesteld. Tegen deze beslissing werd een annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 322 731.

1.4. Verzoekster werd op 9 oktober 2024 geïnterpelleerd door de politie van Turnhout omwille van illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 oktober 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Turnhout op 09/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: d.(...) G.(...)

voornaam: V.(...) P.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam in december 2023 het Schengengrondgebied binnen via Nederland met een visum C, afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo. Het visum werd afgegeven met oog op familiebezoek en de garant/gastheer voor dit visum was een persoon uit Den Bosch. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname zoals in de visumaanvraag was voorzien en deed op 30/01/2024 te Kasterlee een huwelijksaangifte met een Belgische onderdaan. Op 14/06/2024 weigerde de gemeente Kasterlee dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen (afdeling Turnhout), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten voltrekken dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van bepaalde verblijfsrechtelijke voordelen verbonden aan de staat van gehuwden. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op het feit dat er sprake is van een snelle gang van zaken; dat er veelvuldige tegenstrijdige verklaringen en ontwetendheden werden afgelegd; dat er sprake is van een zwakke sociale positie van de aangehaalde Belgische partner en dat er een gebrek is aan voldoende bewijzen van een duurzame relatie.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het feit dat betrokkene beroep indiende tegen deze weigering bij de

Rechtbank van Eerste Aanleg geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15/12/1980. Van gemeenschappelijk kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleven met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/08/2024 dat haar betekend werd op 14/08/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking heeft. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/08/2024 dat haar betekend werd op 14/08/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan bevel om het grondgebied te verlaten van 06/08/2024.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D.(...) W.(...) F., Administratief Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Turnhout en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole, de betrokkene, d.(...) G.(...), V.(...) P.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

« Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d'autre part, le péril causé par l'exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...)

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérant le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que la requérante est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence ».

En l'espèce, la requérante s'est vu notifier la décision litigieuse le 10 octobre 2024. Le présent recours est introduit en date du 15 octobre 2024, dans le respect du délai prévu à l'article 39/57, §1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient dès lors de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, la décision litigieuse est accompagnée d'une décision de maintien en détention. Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l'imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que votre jurisprudence constante est établie en ce sens que

« la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevant à cet égard, dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en oeuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment ».

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d'État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours »

L'imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution immédiate de la décision querellée et transfert du requérant pouvant intervenir à tout moment.

De sorte que l'extrême urgence sera déclarée fondée.»

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 10 oktober 2024 wordt vastgehouden in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel in het kader van een gedwongen verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies). Bijgevolg is de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, die momenteel nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, imminent, waardoor verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de gewone schorsingsprocedure niet bij machte is om het nadeel ingevolge de tenuitvoerlegging van de beslissing tegen te gaan.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij het uiterst dringende karakter niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

A. PRINCIPES

1. De l'article 6 de la CEDH

« Droit à un procès équitable

1. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle.. »

2. De l' article 12 de la CE DH

« Droit au mariage

Le moyen unique est pris de la violation de l'article 6 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme combiné avec l'article 12 de la CEDH des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles, des principes généraux de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

A partir de l'âge nubile, l'homme et la femme ont le droit de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit. »

3. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

4. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l' affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPECE

En l'espèce, la requérante est partie à une procédure judiciaire en cours devant le Tribunal de Première Instance d'Anvers, division Turnhout, visant à contester le refus de célébration de son mariage avec M. J.(...) S.(...). L'audience est prévue le 5 décembre 2024. (piece 4)

L'article 6 de la CEDH garantit à toute personne le droit à un procès équitable, notamment dans les contestations sur ses droits et obligations de caractère civil. Le droit de la requérante à un procès équitable est donc directement engagé dans cette procédure.

L'éloignement de la requérante du territoire belge avant la tenue de cette audience porterait atteinte à ce droit pour plusieurs raisons :

- *Présence personnelle indispensable : La requérante doit être présente pour répondre à des questions personnelles et précises relatives à sa relation avec M. S.(...), qui sont au cœur de la contestation. Son témoignage direct est essentiel pour que le tribunal puisse évaluer la sincérité de ses intentions matrimoniales.*
- *Limites de la représentation par avocat : Si la requérante était éloignée, son avocat ne pourrait pas combler l'absence de son témoignage personnel. Les éléments subjectifs et les impressions directes que le tribunal peut recueillir lors de l'audience sont irremplaçables.*
- *Impossibilité de revenir pour l'audience : La requérante a reçu une interdiction d'entrée sur le territoire belge pour une durée de deux ans. Il lui serait donc impossible de retourner dans son pays d'origine et de demander un visa en temps utile pour revenir assister à l'audience du 5 décembre 2024. Cette interdiction rend sa participation future à la procédure judiciaire matériellement impossible.*
- *Impact sur le déroulement de la procédure : L'absence de la requérante pourrait être préjudiciable à sa cause et compromettre l'équité du procès, en violation de l'article 6 de la CEDH.*

Ainsi, l'éloignement de la requérante avant l'audience du 5 décembre 2024 empêcherait le respect de son droit à un procès équitable.

L'article 12 de la CEDH consacre le droit pour l'homme et la femme de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit.

La requérante, qui connaît M. S.(...) depuis trois ans et cohabite avec lui, a entrepris des démarches pour se marier. Le refus de célébration du mariage par la commune de Kasterlee fait l'objet d'un recours judiciaire en cours.

L'éloignement de la requérante aurait pour conséquences directes :

- *Empêchement de poursuivre la procédure judiciaire : En raison de l'interdiction d'entrée de deux ans sur le territoire belge, la requérante ne pourrait pas revenir pour participer à l'audience et aux éventuelles étapes ultérieures de la procédure. Cela compromettrait gravement sa capacité à défendre son droit de se marier.*
- *Violation durable du droit au mariage : L'impossibilité de revenir en Belgique pendant deux ans signifie que la requérante ne pourrait pas exercer son droit de se marier avec M. S.(...) pendant cette période, ce qui constitue une ingérence disproportionnée dans son droit protégé par l'article 12 de la CEDH.*

Cette ingérence n'est pas justifiée :

- *Pas prévue par la loi de manière adéquate : L'interdiction d'entrée de deux ans ne tient pas compte de la situation particulière de la requérante et de l'impact sur ses droits fondamentaux.*
- *Pas nécessaire dans une société démocratique : Les motifs avancés pour l'éloignement et l'interdiction d'entrée ne l'emportent pas sur le droit fondamental de la requérante de se marier, surtout en l'absence de menace pour l'ordre public.*

3. Obligation positive de permettre l'exercice des droits fondamentaux – Mise en balance des intérêts

L'autorité compétente avait l'obligation positive de faciliter l'exercice des droits fondamentaux de la requérante, conformément aux articles 6 et 12 de la CEDH.

En ordonnant l'éloignement sans procéder à une mise en balance des intérêts en présence, l'autorité a manqué à cette obligation. Elle aurait dû considérer :

- *L'importance pour la requérante d'assister à l'audience du 5 décembre 2024 : Sa présence est cruciale pour le respect de son droit à un procès équitable.*
- *L'impact de l'éloignement sur son droit de se marier : L'éloignement rendrait impossible la poursuite de la procédure visant à exercer son droit au mariage.*
- *L'absence de menace pour l'ordre public : La requérante ne représente pas un danger pour la société belge, et son maintien temporaire sur le territoire ne cause pas de préjudice à la communauté.*

En ne tenant pas compte de ces éléments, l'autorité a pris une décision disproportionnée et non conforme aux exigences des articles 6 et 12 de la CEDH.

4. Conclusion

Il ressort de ce qui précède que la décision attaquée viole l'article 6 combiné avec 12 de la CEDH en ce qu'elle empêche la requérante d'exercer ses droits fondamentaux à un procès équitable et au mariage.

De plus, en ne procédant pas à une mise en balance adéquate des intérêts et en ne tenant pas compte de tous les éléments pertinents, l'autorité a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Par conséquent, la décision d'éloignement doit être suspendue afin de permettre à la requérante d'exercer pleinement ses droits garantis par la CEDH."

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een mailbericht van de terugkeercoach van 11 oktober 2024 waarin melding wordt gemaakt van de procedure bij de familierechtbank (Verzoekschrift, bijlage 4).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.4. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

Verzoekster betwist in haar middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij "niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie". In toepassing van de hierboven weergegeven bepaling was de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook in beginsel verplicht om haar een terugkeerbesluit op te leggen.

3.3.4. De interne wettigheid van de bestreden verwijderingsmaatregel wordt door verzoekster niet als dusdanig in vraag gesteld. Verzoekster bespreekt in haar middel in hoofdzaak de impact die haar eventuele verwijdering van het grondgebied volgens haar heeft op haar huwelijksintenties met dhr. S. en de civielrechtelijke procedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 14 juni 2024 (zie punt 1.2). Naar het oordeel van verzoekster wordt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM en haar recht om in het huwelijk te treden zoals voorzien in artikel 12 van het EVRM geschonden.

3.3.5. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoekster de relevante overweging uit de bestreden beslissing niet weerlegt dat "(h)et feit dat betrokkene beroep indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg (...) haar niet automatisch recht op verblijf (geeft)". Verzoekster toont met haar betoog ook niet aan dat "(v)orderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is". Aangezien de huwelijksvoltrekking werd geweigerd, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen beletsel om uitvoering te geven aan een verwijderingsmaatregel. Anderzijds betekent de verwijdering van verzoekster niet automatisch dat er in het kader van haar civielrechtelijke procedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet langer sprake zou zijn van een 'eerlijk proces' in de zin van artikel 6 van het EVRM. Verzoekster toont immers niet aan dat zij zich met het oog op deze procedure bij de familierechtbank, waarin volgens de informatie die verzoekster aanreikt, op 5 december 2024 een zitting zou zijn vastgesteld (Verzoekschrift, bijlage 4), niet door haar raadvrouw zou kunnen laten vertegenwoordigen. De bestreden beslissing doet dan ook geen afbreuk aan verzoeksters rechten en houdt geen verbod in om in het huwelijk te treden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het strijdig zou zijn met artikel 12 van het EVRM om aan een huwelijk bepaalde wettelijke voorwaarden te

koppelen om te garanderen dat de partners een duurzaam samenlevingsverband in het leven willen roepen. Verzoekster toont ook niet aan dat haar aanwezigheid op het grondgebied vereist is bij een eventuele (nieuwe) huwelijksaangifte zodat haar recht om te huwen gevrijwaard blijft.

3.3.6. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsman van verzoekster een stuk neer waaruit blijkt dat er op 5 december 2024 een 'inleidingszitting' gepland werd op de familierechtbank van Turnhout naar aanleiding van het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Volgens verzoekster blijkt hieruit dat een verwijdering van het grondgebied tot gevolg zou hebben dat zij haar belangen niet kan verdedigen.

Samen met de raadsman van de verwerende partij stelt de Raad vast dat uit dit stuk geenszins kan worden opgemaakt dat de voorzitter van de familierechtbank de persoonlijke verschijning van verzoekster verlangt. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij na een eventuele verwijdering geen (opheffing van het inreisverbod) en/of visum zou kunnen vragen om op de zitting te verschijnen indien dit vereist zou zijn. Verzoekster maakt aldus *prima facie* geen schending aannemelijk van de artikelen 6 en 12 van het EVRM aannemelijk en toont niet aan dat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van het bestuur om haar toe te laten op het grondgebied van het Rijk om de afloop van de civielrechtelijke procedure af te wachten.

3.3.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 6 en 12 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen. Zij laat in haar middel de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, waardoor zij geenszins een schending van de motiveringsplicht aantoonde.

Het aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift zet verzoekster het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« La présente procédure ne porte pas sur l'appréciation des moyens soulevés, mais uniquement sur la vérification du caractère sérieux des moyens soulevés et du fait que l'exécution de la décision attaquée, avant de statuer sur le recours en annulation, cause au requérant un préjudice difficilement réparable.

L'existence du préjudice susmentionné est une condition distincte qui doit être traitée séparément. La disposition relative au préjudice grave et difficilement réparable doit être interprétée en ce sens que la requérante ne doit pas se limiter à des imprécisions et des généralités, mais doit au contraire présenter des éléments très concrets démontrant qu'il subit personnellement ou risque de subir un préjudice difficilement réparable

" Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

La requérante, de nationalité surinamaïse, affirme avoir une vie familiale bien établie en Belgique et qu'elle ne souhaite pas retourner au Suriname.

Dans son moyen unique, la requérante soutient, sur la base d'éléments concrets, que la mise en œuvre de la décision attaquée présente un risque réel de violation de ses droits au titre de l'article 6 de la CEDH combiné avec l'article 12 de la CEDH. Des preuves préliminaires sont fournies, notamment à travers des informations concernant sa situation particulière.

La requérante fait valoir que la décision contestée lui cause un préjudice grave difficilement réparable, en portant atteinte à son droit à un procès équitable et à son droit de se marier. En effet, elle est actuellement engagée dans une procédure visant à contester le refus de son mariage par l'administration, et une audience est prévue le 5 décembre 2024.

L'éloignement de la requérante du territoire belge empêcherait sa présence à cette audience cruciale, ce qui compromettrait son droit à un procès équitable au sens de l'article 6 de la CEDH.

Sa présence personnelle est indispensable pour répondre à des questions personnelles et précises qui constituent le noyau de la contestation. La représentation par un avocat ne peut pas remédier à son absence pour ce qui est des éléments personnels et des témoignages directs de ce qu'elle a vécu.

De plus, l'éloignement empêcherait la requérante d'exercer son droit de se marier, en violation de l'article 12 de la CEDH. L'ingérence dans son droit au mariage n'est pas légitime ni prévue par la loi, ce qui constitue une violation supplémentaire de ses droits fondamentaux.

Par conséquent, l'exécution de la décision entraînera pour elle un désavantage difficilement réparable, tant directement (en violant l'article 6 de la CEDH lors de la procédure prévue le 5 décembre) qu'indirectement (en violant l'article 12 de la CEDH en empêchant son mariage).

En conséquence, le préjudice irréparable a été suffisamment prouvé en droit.

L'exécution de la décision attaquée entraîne donc un préjudice difficilement réparable.»

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoekster koppelt haar nadeel aan de in haar middel aangevoerde schending van de artikelen 6 en 12 van het EVRM en herneemt in wezen het betoog uit het door haar aangevoerde middel.

3.4.4. Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat er geen schending van de artikelen 6 en 12 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan verzoekster uit haar betoog geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

D. D'HONDT,

De griffier,

D. D'HONDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN